

Biskop Atle Sommerfeldt:

Preken Fredrikstad Domkirke 17.s i treenighetstiden

Fredriks Dag med Jazzmesse, 15.september 2013.

Mark 5,35-43

Dødens mørke

Det var i Port-au Prince noen få dager etter jordskjelvet i 2010. Men det kunne vært mange andre steder. Det kunne vært i et nabolag i Syria etter bombeangrep og gatekamper. Det kunne ha vært i ruinene etter et selvmordsangrep. Det kunne vært alle steder der krefter som ødelegger liv og eiendom er sluppet løs på menneskene.

Jeg gikk omkring i de ødelagte gatene. Titusener av mennesker sov i gatene av frykt for nye skjelv. I ruinhaugene lå det mange mennesker begravet og lukten fra likbrenning hang over byen. Fortvilelsen og skrekken og den lamslåtte nummenheten over det menneskene hadde opplevd, mistet og kunne se av ødeleggelse, gjorde at vandringene i gatene var en vandring i dødsskyggens dal.

Livsgnisten

Mange bodde i provisoriske telt, satt på åpne plasser mellom skolebygninger, i parker og idrettsbaner. Første prioritet for den internasjonale hjelpen besto i å gi folk vann og sanitæranlegg for overlevelse og for å hindre sykdommer. I et av teltene satt en ung kvinne og kokte suppe på et bål. Ved siden av henne lå det klaser med bananer. Hun hadde etablert en liten kafeteria for å skaffe seg en inntekt. Nabokvinnen hadde fått tak i hår-shampooer og såper og på en stol med et sprukket speil foran seg, klippet hun hår. En frisørsalong var etablert. Og på en ruinhaug satt en ung mann og solgte ladning av mobiltelefoner fra en generator.

Innsatsen, kreativiteten og viljen til å overleve, gjorde gatevandringen, midt i dødsskyggens dal, til en håpsvandring med tegn på liv og skapelse for dem som lette.

Synagogeforstanderens datter

Fortellingen om synagogeforstanderen Jairus og hans datter er enda lenger fra oss en Haiti i 2010. Men fortellingen er også nærmere fordi den rører ved enhver mors og fars grunnleggende angst for at barnet kommer til skade eller til og med dør.

Jairus hadde bedt Jesus komme fordi datteren på 12 år var syk. På veien til hjemmet til Jairus, kom naboene og sa at det ikke var noe vits å anstrenge seg og slett ikke å bry selveste Jesus – datteren var død. Jesus overhørte dette, og ble med Jairus hjem til det som da var blitt et dødens hus. Han ba jenta reise seg – og hun sto da opp fra sengen og gikk rundt sammen med dem. Livet hadde overvunnet døden.

Jesus er i dødsskyggens dal

Når mennesker erfarer møter med dødskrefter, er det mange som lengter etter Guds tilstedeværelse. Og det er ikke uvanlig å tenke at Gud ikke bryr seg om oss når livet blir krevende. Dagens fortelling forsikrer oss om det motsatte. Gud bryr seg om oss og forlater oss aldri når livskriser, nød og elendighet rammer oss.

Kjernen i fortellingen om Jesus er at Gud ledsager oss i dødsskyggens dal. Vi vet at det er slik, fordi Jesus, som viser oss hvordan Gud er, «for ned til dødsriket», som vi bekjenner i kirken hver eneste søndag. Dødsriket og dødsskyggens dal er ikke begrenset til en tilstand i en annen dimensjon, men er midt i blant oss. Og der er også Gud.

Jesus gir oss livet

Dagens fortelling om Jesus og synagogeforstanderen gir oss frimodighet til håp. Det er mulig å håpe at Jesus ikke slipper oss. Vi kan håpe at Jesus ikke gir opp når døden rammer oss. Dåpen gir oss et livskraftig håp om at Jesus, ved vår Skapers kraft, vil bære oss gjennom døden til nytt liv.

Men fortellingen gir også retning til våre liv her og nå. Vi skal aldri gi opp verken oss selv eller andre, men hele tiden være bærer av liv og livskraft.

Det var mange journalister som fortalte om tilstanden i Port-au Prince de dagene jeg var der. Få av dem så annet enn død, ruiner, kriminalitet. De færreste meldte om de mange tusen tegn på liv og håp som fantes i denne dødsskyggens dal.

Men befolkningen i byen så dem, klamret seg til dem og handlet på håpets virkelighet.

Troen på at Gud aldri slipper oss, hjelp dem og hjelper oss til å se Skaperens foravtrykk. Dem skal vi synliggjøre, forsterke og kjempe for blir tydeligere, for at livet skal seire hver eneste dag. Og en dag håper vi at Gud vil skape en ny virkelighet der det ikke er en tåre å tørre fordi det ikke finnes angst, sykdom, fattigdom, undertrykkelse, frykt og død.

Ære være Faderen, Sønnen og Den hellige Ånds navn som var og er og blir en sann Gud fra evighet til evighet. Amen.